

1099

1924. Διάταγμα, 25 Σεπτ., Γεν. Διοικητοῦ Δωδεκανήσου, περὶ δικαιοδοσίας Μικτῶν Ἐκκλ. Δικαστηρίων, ἐν 189, τ. Δ', σ. 17-18.

«Αἱ διαδοχαὶ εἰς τὸ ἐξῆς διὰ τὰ ἐλεύθερα ἰδιοκτησίας κτήματα καὶ κινητά, θὰ ρυθμίζονται κατὰ τὸ προσωπικὸν δίκαιον τοῦ κληρονομούμενου. Κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἐν Κῶ ἰταλῶν δικαστικῶν, ἡ διανομὴ κληρονομίας ἐξ ἀδιαθέτου θὰ γίνηται, οὐχὶ κατὰ τὸ μουσουλμανικὸν δίκαιον, ὅπως ἐγένετο μέχρι τότε, ἀλλὰ κατὰ τὸ Βυζαντινὸν διὰ τοὺς Ἕλληνας ὀρθόδοξους. Καθιεροῦται τὸ προσωπικὸν δίκαιον ἐν γένει, εἰς ὃ ὑπάγονται καὶ αἱ διαφοραὶ περὶ ἀπαγορεύσεως, ἃς παραπέμπουσι τὰ πολιτικὰ δικαστήρια πρὸς ἐκδίκασιν ἐνώπιον τοῦ Μικτοῦ Ἐκκλ. Δικαστηρίου».

1100

1926. Ἀπάντησις Ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου καὶ Δημάρχου Ἀστυπαλαίας, εἰς ἐγκύκλιον Μιχ. Μιχαηλίδου-Νουάρου, ἐν 251.

«α') Ἰσχύει τὸ Βυζαντινὸν ρωμαϊκὸν οἰκογενειακὸν Δίκαιον τοῦ Πατριαρχείου.—β') Ζώντων τῶν γονέων ὑπάρχει ἔθιμον τὴν μὲν μητρικὴν περιουσίαν νὰ λαμβάνῃ ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ, ἣτις φέρει τὸ ὄνομα τῆς ἐκ μητρὸς μάτρως, τὴν δὲ πατρικὴν ἢ δευτερότοκος θυγάτηρ, ἣτις φέρει τὸ ὄνομα τῆς ἐκ πατρὸς μάτρως, ἢ ταύτης αἰ. ὑπαρχούσης, ὁ πρωτότοκος υἱός. Τὸ τοιαῦτον ἔθιμον, οὐχὶ γραπτὸν, ἀλλὰ διατηρούμενον μέχρι σήμερον, ὑπέστη καὶ ὑφίσταται πολλὰς παραβιάσεις...—δ') Ἐὰν ὁ σύζυγος ἢ ἡ σύζυγος ἀποθάνῃ μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τέκνων, ταῦτα κληρονομοῦν τὸν ἀποθανόντα γονεὺς· ἂν ὁμοῦ ταῦτα ἀποθάνουν, δὲν κληρονομεῖ ὁ ἐπιζῶν γονεὺς, ἀλλ' ἡ περιουσία περιέρχεται εἰς τοὺς προικίσαντας αὐτήν, κατὰ γραπτὸν ἔθιμον καὶ συμφώνως τῇ κοινῇ φράσει «τὸ γονικὸν εἰς τὸ γονικόν».—ε') Αἱ διαθήκαι συντάσσονται ὑπὸ τῆς Μητροπόλεως τῇ παρουσίᾳ καὶ τῶν Δημάρχων. Ἐὰν δὲ οἱ γονεῖς ἀποθάνωσιν ἐξ ἀδιαθέτου, ἡ περιουσία ἐπινέμεται ἐξ ἴσου εἰς πάντα τὰ τέκνα...».

1101

1928. Ἐγγραφοῦν, 3 Ἀπριλίου, μητροπόλεως Κῶ, πρὸς Διοικητὴν Κῶ, ἐν 189, Δ', σ. 19-20.

«Ἡ προῖξ δὲν ἐξομοιοῦται ποτὲ νομικῶς πρὸς τὴν ἐλεύθεραν κληρονομίαν, ἤτοι τὴν μὴ προικῶαν περιουσίαν.

Ἡ Μητρόπολις δὲν ἠμφισβήτησε ποτὲ τὸ δικαίωμα τοῦ Σερί, ἵνα κανονίζῃ τὴν διανομὴν ἐπὶ τῶν μὴ προικῶων περιουσιῶν. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς διανομῆς τῆς προικῶας περιουσίας, μετὰ τὸν θάνατον τῆς προικισθείσης, ἀνέκαθεν ἐπὶ τοῦ τουρκικοῦ καθεστῶτος καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν, τὸ Μικτὸν Ἐκκλ. Δικαστήριον ρυθμίζει τὴν τύχην τῆς προικῶς, διότι αἱ τουρκικαὶ νομοθεσίαι δὲν περιλαμβάνουσι τὸν θεσμόν τῆς προικῶς καὶ ἀναγκάζονται νὰ θεωρῶσι ταύτην ὡς ἐλεύθεραν περιουσίαν τῆς ἀποθανούσης, ὅποτε συμβαίνει σύγχυσις δικαίου καὶ δικαιωμάτων καὶ κληρονομῶν. Διότι, ἐνῶ λ.χ., ὁ σύζυγος οὐδὲν κληρονομεῖ ἐκ τῆς προικῶς τῆς ἀποβιωσάσης συζύγου του, κατὰ τὸ βυζαντινορωμαϊκὸν Δίκαιον, ἀλλὰ περιέρχεται ἐξ

ἴσον μόνον εἰς τὰ τέκνα, ἀνεξαρτήτως φύλου, διότι ὑπὸ τοιοῦτον ρητὸν ὄρον παρεχωρήθη ἢ προίξ, ὡς συμβαίνει παρ' ἡμῖν, καὶ διότι ὁ νόμος οὕτως ἀσθηρῶς ἐπιτάσσει, τὸ μουσουλμανικὸν Δίκαιον, μὴ περιλαμβάνον διατάξεις περὶ προικός, θεωρεῖ ταύτην ἐλευθέραν κληρονομίαν καὶ διανέμει ταύτην ὅλως διαφόρως. Ἐν ᾧ ἐν τῇ περιπτώσει θανάτου τῆς προικισθείσης ἄνευ τέκνων, τὸ περὶ προικός ἡμέτερον Δίκαιον διατάσσει τὴν αὐτουσίαν ἐπιστροφὴν τῆς προικός εἰς τοὺς προικοδότας, τὸ μουσουλμανικὸν κληρονομικὸν Δίκαιον, ἐξομοιοῦν τὴν προίκα πρὸς τὴν ἐλευθέραν περιουσίαν τῆς γυναικός, παρέχει 1/4 ὡς καὶ 1/2 κληρονομικὸν δικαίωμα εἰς τὸν ἐπιζῶντα σύζυγον καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν οὗτος ἔλθῃ εἰς β' γάμον, ἐν ᾧ τὸ P.A. ἀφαιρεῖ καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν προικισθεῖσαν μητέρα ἀκόμη τὴν κυριότητα τῆς προικός τῆς ὑπὲρ τῶν τέκνων τοῦ α' γάμου, ἐν ᾧ τὸ μουσουλμανικὸν Δίκαιον, μὴ κάμνον διακοίσεις τοιαύτας, διανέμει τὴν προίκα, καθ' ὃν τρόπον καὶ τὴν ἐλευθέραν περιουσίαν . . . ».

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

